

Sygn. akt XII C 754/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2020 r

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Maria Taront

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2020 r

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o, z siedzibą w P.

przeciwko Agencji (...) w S. oraz M. L.

o ochronę dóbr osobistych

1. powództwo oddala

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 3137 zł

tytułem zwrotu kosztów postępowania

/-/ Maria Taront

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 kwietnia 2018 r. powódka - (...) Sp. z o.o. wniosła o zobowiązanie pozwanych- Agencji (...) oraz M. L. solidarnie do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez opublikowanie na ich koszt na pierwszej stronie Gazety (...) oraz na profilu na portalu F. (...) w ciągu 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie, przez 30 dni oświadczenia o wymiarach 20 cm x 13 cm, sporządzonego czarną czcionką formatu T. N. R. rozmiar 14 bold na białym tle zatytułowanego „Oświadczenie- Agencji (...) - redaktora naczelnego dotyczące recenzji filmu (...) o następującej treści:

„Wydawca tygodnika Gazeta (...) Agencja (...) i redaktor naczelny M. L. przeprasza (...) Sp. z o.o. - producenta filmu (...) za naruszenie jego dóbr osobistych- dobrego imienia w artykule pt.: „(...) Różności XXXII” opublikowanym w Gazecie (...) (1070) w dniu 11 września 2017 roku. Oświadczamy, że w publikacji tej zawarto bezpodstawne i niezgodne z prawdą twierdzenia dotyczące filmu (...). Ponadto oświadczamy, że przedmiotowa publikacja nie zawiera scen o tematyce pedofilii i zoofilii oraz ukazuje film w sposób niezgodny z prawdą.

Wyrażamy głębokie ubolewanie z powodu bezpodstawnego naruszenia dobrego imienia (...) Sp. z o.o. oraz wprowadzenia czytelników w błąd.

Agencja (...) - wydawca magazynu

M. R. Naczelnym”

Ponadto wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności poczynszy od

dnia następnego od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z art. 359 § 2 k.c. i udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zakazanie pozwanemu publikacji w mediach informacji i sugestii dotyczących powódki. Wniosła również o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w tygodniku *Gazeta (...)* ukazał się artykuł pt. „(...)”. *Różności XXXII*, który był recenzją filmu wyprodukowanego przez powódkę i w dużej mierze opierał się na stwierdzeniach recenzji opublikowanej w dniu 10 sierpnia 2017 r. przez K. P. na stronie internetowej T. magazyn pt.: „(...) Patologia, pedofilia i zoofilia, czyli witamy w Polsce [RECENZJA]”. Recenzja zamieszczona przez K. P. ukazywała film w sposób niezgodny z prawdą, przedstawiając fabułę filmu w sposób wulgarny. Stwierdzenia zamieszczone przez pozwanych w ich artykule są analogiczne bądź identyczne z w.w. recenzją. Publikując recenzję pozwani nie dokonali analizy filmu, nie zapoznali się z materiałami na jego temat, a sam artykuł zawierał stwierdzenia zjawisk, które nie miały miejsca w filmie. W ocenie powódki powyższe naruszyło jej dobra osobiste w postaci dobrego imienia, jest ona bowiem cenionym producentem i nigdy nie wyprodukowałaby filmu, który zawierałby treści pedofilskie lub zoofilskie.

Powódka nadmieniła także, że w sprawie o sygn.(...)dot. recenzji K. P. z dnia 10 sierpnia 2017 r. postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w W. postanowił zabezpieczyć roszczenie powódki – (...) Sp. z o.o. poprzez nakazanie pozwanemu (...) Sp. z o.o. w W. usunięcie na okres roku publikacji znajdującej się na stronie internetowej T. magazyn (k. 1-10).

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 czerwca 2018 r. pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, oddalenie wniosku o zabezpieczenie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania od powódki solidarnie na rzecz pozwanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na wstępie uzasadnienia pozwani podnieśli, że pozew zawiera nieścisłości i braki tj. nie zawiera informacji o tym w jakim dniu i w jakim numerze tygodnika ukazał się artykuł- zawiera jedynie kserokopię fragmentu strony, która uniemożliwia zidentyfikowanie gazety, nadto nie zawiera wszystkich załączników- a przede wszystkim załącznika z płytą samego filmu, która w ocenie pozwanych jest kluczowa przy rozpoznawaniu sprawy. Wskazali, że pozwanym winien być sam M. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), będący wydawcą (...) *Gazeta (...)*.

Odnosząc się do treści powództwa pozwani wskazali, iż artykuł prasowy pt. „(...) Różności XXXII.” stanowi felieton o charakterze satyrycznym i tematyce politycznej i odnosi się jedynie pośrednio do recenzji rzeczowego filmu, sama fabuła filmu stanowi tło rozważań o charakterze politycznym, opiniotwórczym. Autor felietonu porusza bowiem problem wydatkowania pieniędzy gminnych w kwocie 190.000,00 zł, które w opinii publicznej winny zostać przeznaczone na inne cele. Podkreślili, że w ich ocenie w sprawie nie doszło także do przekroczenia dopuszczalnych granic satyry bowiem w zakresie w jakim autor odwołuje się do filmu, ogranicza się do wiernego cytowania recenzji specjalisty- krytyka filmowego. W ocenie pozwanych w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Powódka nie wykazała bowiem, żadnych skutków naruszenia jej dobrego imienia i w ocenie pozwanych żadna dolegliwość z uwagi na publikację przedmiotowego artykułu powódki nie spotkała. Nadto wskazali, że działali w granicach prawa bowiem materiał prasowy zaprezentowany został w sposób pozwalający czytelnikowi odróżnić wypowiedzi dotyczące faktów od oceny sformułowanej przez autora lub przytaczania jego poglądów. Zaznaczyli, że autor tekstu udostępnił czytelnikom swoją wiedzę i spostrzeżenia na temat wydatkowania środków publicznych i przekazał aktualne stanowisko krytyki filmowej działając w obronie społecznie uzasadnionego interesu jakim jest dostęp do informacji, a opublikowane w artykule informacje są prawdziwe. Pozwani zaznaczyli, że powódka w żaden sposób nie wykazała w jaki sposób wyliczyła dochodzoną kwotę zadośćuczynienia (k. 69-79).

Pismem z dnia 27 czerwca 2018 r. stanowiącym replikę do odpowiedzi na pozew powódka ponownie wskazała, że w jej ocenie publikacja pt. „(...) Różności XXXII.” jest niezwykle krzywdząca zarówno dla niej jak i dla aktorów występujących w filmie. W ocenie powódki rzeczony artykuł nie jest o tematyce politycznej lecz odnosi się bezpośrednio do filmu działając z zamiarem stworzenia u czytelników negatywnej opinii na jego temat. Nadto działanie pozwanego narusza dobra osobiste powódki, gdyż podaje informacje nieprawdziwe (k. 119-126).

Postanowieniem z dnia 20 maja 2020 r. Sąd postanowił przeprowadzić dowód z dokumentów k. 17,19-21,23-26,28-32,34-38,83-101, oddalił pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez strony, uchylił postanowienie z dnia 3 grudnia 2018 r. w przedmiocie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron oraz w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa (...)2 i możliwością wydania orzeczenia na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 zzs², zobowiązał pełnomocników stron do zajęcia w terminie 14 dni stanowiska na piśmie (k. 200).

Pismem z dnia 1 czerwca 2020 r. pozwani sprzeciwili się wydaniu orzeczenia na posiedzeniu niejawnym wskazując, że oczekują wyznaczenia rozprawy, przede wszystkim celem przesłuchania stron postępowania. Nadto w trybie 162 k.p.c. złożyli zastrzeżenie wskazując, że oddalenie zawnioskowanych przez pozwanych wniosków dowodowych stanowi naruszenie art. 207 § 6 k.p.c., art. 217 § 1-3 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., które doprowadziły do pozbawienia przez Sąd możliwości ustalenia okoliczności faktycznych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a w szczególności wykazania takich faktów jak: brak naruszenia dóbr osobistych powódki, brak poniesienia przez powódkę strat finansowych i wizerunkowych na skutek publikacji felietonu „(...)”, rzeczywistej tematyki felietonu i poruszanych w niej problemów; występowania w filmie scen pornograficznych, w tym także poruszanie tematyki pedofilii i zoofilii

W uzasadnieniu pozwani podtrzymali swe dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz podnoszoną w poprzednich pismach procesowych argumentację i wskazali, że wbrew stanowisku powódki fabuła filmu jest przepełniona wątkami pornograficznymi, w tym także o tematyce pedofilskiej i zoofilskiej. Co do zeznań świadka R. W. podali, że nie ma on żadnej wiedzy na temat rozmiarów krzywdy i strat materialnych jakie miała doznać powódka na skutek publikacji felietonu (k. 205-207).

W piśmie z dnia 8 czerwca 2020 r. powódka sprzeciwiła się wydaniu orzeczenia na posiedzeniu niejawnym i wniosła o przeprowadzenie rozprawy celem przesłuchania stron postępowania. Wobec zaś uchylenia przez Sąd postanowienia z dnia 3 grudnia 2018 r. powódka w trybie art. 162 k.p.c. złożyła zastrzeżenie wskazując przy tym, że uchylenie przedmiotowego postanowienia stanowi naruszenie art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu powódka podtrzymała swe dotychczasowe stanowisko w sprawie i argumentację podnoszoną w poprzednich pismach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest producentem filmowym, który odpowiada za produkcję filmu (...) w reżyserii R. W.. W dniu 11 września 2017 r. w tygodniku Gazeta (...) nr (...) (1070), którego wydawcą jest pozwany ad.1, a redaktorem naczelnym pozwany ad. 2 ukazał się felieton autorstwa W. G. (1) pt. (...) (...). Różności XXXII”. Artykuł ten dotyczył wydatkowania pieniędzy gminnych w kwocie 190.000,00 zł przez gminę S. na realizację filmu (...). Odnosząc się nieprzychylnie do rzeczony inwestycji autor felietonu przywoływał w niej treść niekorzystnej dla niego recenzji opublikowanej przez K. P. na stronie internetowej T. magazyn pt. (...). Patologia, pedofilia i zoofilia, czyli witamy w Polsce [RECENZJA].

(...)(...)spotkał się z negatywnymi recenzjami, otrzymał także recenzje pozytywne. Był pokazywany na wielu festiwalach, w tym festiwalach zagranicznych, nie przyniósł on przy tym producentom przewidzianego przed jego realizacją przychodu.

Dowód: okoliczności bezsporne, zeznania świadka W. G. (2) (płyta k. 161), zeznania świadka R. W. (k. 129 akt I Cps 273/18), artykuł pt.:(...). Różności XXXII (k. 17), artykuły prasowe (k. 19-21,23-26,28-32,34-38,83-101).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, oraz materiału osobowego w postaci zeznań świadków W. G. (2) i R. W..

Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez

strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu.

Wiarygodność kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Zeznania świadka W. G. (2) Sąd uznał za wiarygodne i przydatne do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Zeznania świadka były spójne, logiczne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Zeznania świadka R. W. sąd uznał za wiarygodne jednakże jedynie w niewielkim zakresie przydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Godzi się bowiem wskazać, że świadek nie znał treści artykułu, którego publikacja jest przedmiotem niniejszego postępowania, nie miał informacji co do rozmiaru krzywdy, którą poniosła powódka w związku z jego publikacją. Niemniej jednak świadek wskazał, jaki był odbiór filmu zarówno na arenie festiwalowej jak i komercyjnie.

Zdaniem Sądu, powyższy materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do poczynienia ustaleń w sprawie i oceny zasadności roszczenia powódki, w szczególności sama analiza przedmiotowego felietonu W. G. (2) w połączeniu z jego zeznaniami pozwala na jednoznaczne ustalenie stanu faktycznego. Dlatego Sąd za zbędne uznał przeprowadzenie dowodu z zeznań stron, które nie mogły w żaden sposób przydatne do rozstrzygnięcia, podobnie zbędny był dowód z oględzin filmu „(...)„ – ocena tego utworu pozostaje bez związku z roszczeniem powódki.

Zgodnie z treścią art. 15 z.zs², ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa (...)2 Sąd może wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym, o ile postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości. Zdaniem Sądu z przyczyn wyżej wskazanych materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na rozstrzygnięcie, w związku z czym Sąd zgodnie z cytowanym przepisem zamknął rozprawę i wydał na posiedzeniu niejawnym wyrok.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z przepisem art. 23 k.c. ściśle związany jest art. 24 k.c., który w § 1 stanowi, że ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. Z treści art. 24 § 1 k.c. wynika w sposób jednoznaczny, że ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania jest przesłanką konieczną do udzielenia ochrony dóbr o charakterze niemajątkowym i jest ona ujmowana w prawie cywilnym dosyć szeroko. Otóż – jako działanie bezprawne przyjmuje się każde działanie człowieka, które pozostaje w sprzeczności z normami prawnymi, z porządkiem prawnym, z zasadami współżycia społecznego. Bezprawne jest każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je, a do okoliczności wyłączających bezprawność działania zalicza się - działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego. Należy jednak pamiętać, że ustawodawca wprowadził w przepisie art. 24 § 1 k.c. domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Domniemanie to podlega obaleniu przez wykazanie uprawnienia do określonego działania. Kto zatem twierdzi, że naruszono jego dobro osobiste, nie musi wykazywać bezprawności.

Jak wynika z przytoczonych przepisów polskie prawo nie przewiduje zamkniętego katalogu dóbr chronionych prawnie. Tym niemniej, aby dochodzić zadośćuczynienia za ich naruszenie, nie wystarczy samo wskazanie zdarzenia,

które spowodowało to naruszenie, ale także powód musi wskazać jakie konkretnie dobra osobiste zostały naruszone. Przy wyjaśnianiu istoty dóbr osobistych i związanych z nimi praw osobistych dominujący jest pogląd wskazujący, iż przy ocenie, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Podkreśla się przy tym, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, którego ochrony domaga się osoba zgłaszająca żądanie należy brać pod uwagę całokształt okoliczności (tak Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga pierwsza. Część Ogólna Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki, uwagi do art. 23 k.c. Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2007).

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004 r., V CK 609/03, Legalis nr 81648; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1095/00, Legalis nr 55991).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powódka naruszenie swych dóbr osobistych w głównej mierze wywodziła z przytoczenia w artykule opublikowanym przez powodów nieprawdziwych informacji jakoby wyprodukowała ona film o charakterze zoofilskim i pedofilskim, wynikających z zacytowania recenzji K. P., która w jego ocenie zawierała błędne informacje na temat treści filmu (...).

Stanowisko to w ocenie Sadu Okręgowego uznać należało za zbyt daleko idące. Godzi się bowiem wskazać, iż sam felieton pt. (...) Różności XXXII” jak wskazywał zarówno sam autor felietonu jak i pozwani nie odnosił się wprost do oceny treści filmu (...), lecz miał na celu zaprezentowanie opinii autora związanej z nieprawidłowym wydatkowaniem środków publicznych na rzeczoną produkcję filmową. Zamiarem autora felietonu było działanie w obronie uzasadnionego interesu publicznego co samo w sobie nie pozwala na przyjęcie, iż pozwani bezprawnie naruszyli dobra osobiste powódki, przy czym należy wskazać, iż przytoczenie krytycznej recenzji miało w intencji autora wzmocnić jego negatywną opinię o przydzieleniu dotacji dla filmu, autor nie sporządził natomiast samodzielnej recenzji filmu. Jak wynika z bogatego orzecznictwa sądów powszechnych działanie ze względu na uzasadniony interes publiczny wyłącza bezprawność naruszenia dobra osobistego

Vide : Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II CSK 428/14

Działanie w ramach porządku prawnego - podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego - stanowi okoliczność wyłączającą bezprawność postępowania naruszydiciela. W sprawie o naruszenie dóbr osobistych decydujące znaczenie dla oceny zasadności twierdzenia o naruszeniu dobra osobistego ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale także kontekst społeczny oraz to, jaką reakcję konkretne naruszenie wywołuje w społeczeństwie

a także : Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt IV CSK 42/16, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt I CSK 243/17

Już sama powyższa okoliczność przesądza o bezzasadności powództwa. Dodatkowo należy jednak wskazać, iż w ocenie Sądu nie sposób uznać, że samo przytoczenie negatywnej recenzji filmu stanowić może naruszenie dóbr osobistych powódki. Podkreślenia wymaga przy tym, że istotą utworów, czy to filmowych, czy literackich jest to, że mogą one być rozmaicie interpretowane przez ich odbiorców. W ocenie Sądu nie sposób przy tym przyjąć, że każda interpretacja, która nie jest zgodna z założeniem autora bądź producenta utworu stanowi naruszenie jego dóbr osobistych. Sam bowiem reżyser filmu podkreślił, że zawiera on sceny o charakterze metaforycznym, które w swym założeniu nawiązują m.in., do pedofilii, wobec powyższego wyciągnięcie przez autora recenzji i dalej autora felietonu takowych wniosków odnośnie tematyki poruszanej w utworze uznać należy za uprawnione.

Vide Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt I CSK 249/12

Publiczna wypowiedź mająca charakter komentarza (oceny interpretacji) wydarzeń lub zachowania się określonej osoby nie ma cech działania bezprawnego, jeżeli zachowuje stosowną,

powściągliwą formę, prezentowana jest w określony sposób (jest w pełni racjonalną, rzetelną i logiczną interpretacją faktów) i jej zasadniczym celem nie jest poniżenie lub deprecjacja społeczna osoby, do której odnoszą się komentowane fakty, znane opinii publicznej.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu okręgowego publikacja felieton pt. „(...) Różności XXXII” mieściła się w granicach dozwolonej wolności prasy i wolności wypowiedzi i nie naruszała dóbr osobistych w postaci dobrego imienia powódki.

Nadto, analizując całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy wskazać należy, że publikacja artykułu w tygodniku *Gazeta (...)* nie spowodowała naruszenia dobrego imienia powódki. Powódka wyjaśniając w jaki sposób doszło do tegoż naruszenia wskazywała, że jest cenionym producentem i nigdy nie wyprodukowałaby filmu zawierającego treści pedofilskie i zoofilskie. Z twierdzeniem odnośnie naruszenia dobrego imienia powódki nie sposób się zgodzić. Jak wskazał bowiem świadek R. W. produkcja wprawdzie nie odniosła przewidywanego sukcesu komercyjnego, jednakże odniosła sukces festiwalowy i była wyświetlana zarówno na festiwalach krajowych jak i zagranicznych, co jak podawał świadek jest sytuacją wyjątkową i pożądaną dla produkcji filmowych.

Istotnym przy rozpatrywaniu niniejszej sprawy zdaje się być także podkreślenie wysoce subiektywnego charakteru zarzutów powódki. Powódka bowiem, wielokrotnie w toku niniejszego postępowania wskazuje, że omawiany materiał prasowy przedstawia nieprawdę i w rezultacie narusza jej dobre imię. Niemniej jednak, jak już przytoczono powyżej dla uznania, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki decydujące znaczenie ma nie tyle jej subiektywne odczucie lecz to jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. W ocenie zaś tutejszego Sądu twierdzenia zamieszczone w felietonie pt. „(...) Różności XXXII” nie stanowią w obiektywnym odczuciu naruszenia dóbr osobistych powódki. Twierdzenia te - które częściowo chociażby znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym – jakkolwiek mogły wpłynąć na negatywny odbiór utworu, którego powódka była producentem to nie wpłynęły na negatywny odbiór samej powódki jako przedsiębiorcy, w szczególności producenta filmowego, a co za tym idzie naruszyły jej dobra osobiste.

Nadto w ocenie Sądu powódka w żaden sposób nie wykazała, ani nawet nie uprawdopodobniła, że doznała krzywdy w wyniku działania pozwanych. Jak już powiem zaznaczono wcześniej film pt.: (...) spotkał się z uznaniem festiwalowym, co na pewno przełożyło się na renomę powódki. Podkreślenia wymaga przy tym, że była to jedyna powoływana przez powódkę przesłanka doznania przez nią krzywdy. Na marginesie przy tym Sąd pragnie dodać, że w jego ocenie nie sposób łączyć działania pozwanych, z krzywdą powódki spowodowaną z ewentualnym gorszym komercyjnym sukcesem produkcji. Godzi się bowiem zauważyć, że tygodnik *Gazeta (...)* jest czasopismem o zasięgu jedynie lokalnym, co więcej przytoczona w nim negatywna recenzja była jedną z kilku negatywnych publikacji, w tym części o zasięgu ogólnokrajowym. Co za tym idzie nie sposób jednoznacznie określić, jaki wpływ miała ta konkretna publikacja na sprzedaż biletów, czy też zainteresowanie kin filmem.

Zgodnie z przyjętym stanowiskiem judykatury przepis art. 6 k.c. formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły, za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1163/12, (...))

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r. stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (II CSK 293/07, Legalis nr 162518).

Zaprezentowane stanowisko sądownictwa Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela.

Wobec zaś nieudowodnienia przez powódkę, że twierdzenia i wypowiedzi zawarte w felietonie pt. „(...) Różności XXXII” obiektywnie mogą zostać uznane za godzące w jej dobra osobiste Sąd w pkt. I wyroku oddalił powództwo w sprawie.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania w sprawie.

SSO Maria Taront

ZARZĄDZENIE

- proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce,
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
- przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

4 sierpnia 2020 SSO Maria Taront